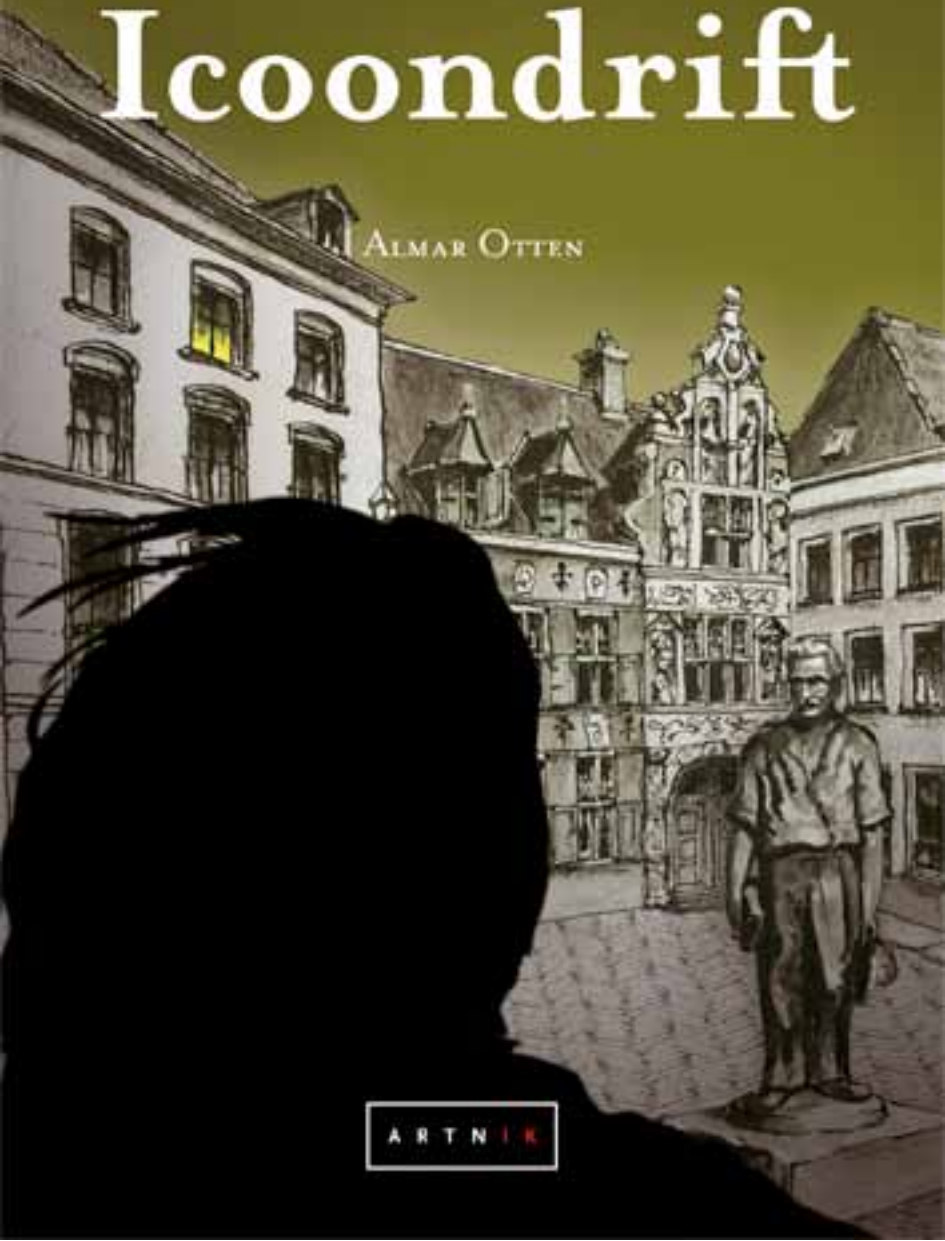

De zeven Deventer moordzaken

Icoondrift

ALMAR OTTEN

ARTN | K

De zeven Deventer moordzaken

Icoondrift

ALMAR OTTEN

A R T N I K

VOOR MIRRE EN VLIN

EERSTE BEDRIJF

I

VRIJDAG 28 OKTOBER 22.20 UUR

Nu hij vlak voor de metalen luiken staat aarzelt hij. Op dit moment heeft hij een half jaar gewacht. Vanwaar die plotselinge twijfel? Wat kan er verkeerd gaan? Hij wil immers alleen maar weten wat zich onder de luiken bevindt. Het is ondenkbaar dat iemand hem hier in het struikgewas kan zien.

Hans Hopstaken weet dat hij in onverwachte situaties vaak doet wat hij juist niet moet doen. Voor een goede beslissing heeft hij nu eenmaal een beetje tijd nodig. Maar nu valt er eigenlijk niets te beslissen. Hij moet gewoon doen wat hij van plan was: vaststellen of hij hier in dit bos bij toeval oneraardse gangen heeft ontdekt. Als iemand hem toch betrapt, wat wel heel onwaarschijnlijk is, zal hij zeggen 'Ik was gewoon nieuwsgierig.'

Hij trapt de brandnetels opzij en grijpt een verroest handvat. Makkelijker dan verwacht tilt hij één van de luiken op. Zijn hart begint sneller te kloppen als hij een trap ziet. Even meent hij een geluid te horen. Hij blijft een paar minuten staan luisteren om zich ervan te vergewissen dat hij alleen is. Dan daalt hij voorzichtig de trap af. Pas als hij helemaal beneden is knipt hij zijn zaklantaarn aan. Hoewel het schijnsel van zijn lantaarn niet ver reikt, kan hij wel zien dat hij in een gang staat. Met bonkend hart en ingehouden adem loopt hij de gang door en komt uit in een vrij grote ruimte. De ruimte is leeg, de wanden zijn nat en groen. Op de vloer ligt zand. Is dit het einde van zijn ontdekkingstocht? Het zwakke licht van zijn zaklamp bereikt de overkant van de ruimte niet. Behoedzaam volgt Hans de vochtige wand. In de hoek

schuin tegenover de plek waar hij de ruimte binnenkwam zit een lage opening. Hij moet zich bukken om er doorheen te kunnen en komt uit in een volgende gang. Voetje voor voetje schuifelt hij de gang in die steeds smaller wordt en twee bochten maakt. Net op tijd ziet hij dat de vloer ophoudt. Via drie traptreden komt hij terecht in een brede gang. Die is schoon en droog.

Na een meter of dertig ziet hij rechts een deur. Hij voelt aan de klink en tot zijn verrassing gaat de deur gemakkelijk open. Voordat hij verdergaat, blijft hij even staan luisteren. Het is helemaal stil. Verderop hoort hij een druppel vallen.

Nu staat hij in een ruimte met in het midden een tafel en tegen de wanden staan ladekasten. Hij laat het schijnsel van de lantaarn over de kasten glijden en trekt een lade open. De lade bevat twee rijen hangmappen. De hangmappen zitten stijf tegen elkaar aan en met moeite trekt hij er een uit. In de map zitten twee enveloppen. De enveloppen bevatten geen brieven of papieren, maar foto's. Hij bekijkt er een paar. Het zijn donkere foto's van een man en een vrouw, duidelijk geen vakantie- of familie-kiekjes.

Hij hangt de map terug in de lade en ziet dat op de map een kaartje is bevestigd met de naam Middelburg. Op alle mappen zitten kaartjes met plaatsnamen, geordend op alfabetische volgorde. Hij opent ook de andere laden en laat zijn blik over de kaartjes gaan. In de onderste lade bevindt zich een hangmap die hem doet schrikken. Provincie West-Nederland staat erop. Zijn hartslag versnelt als hij één envelop uit de hangmap haalt. Haastig laat hij de foto's door zijn handen gaan. De eerste tien zijn zo vaag en donker dat het onmogelijk is om de personen op de foto's te herkennen in het slechte licht van zijn zaklantaarn. De elfde foto is anders. In een goed verlichte, chique ingerichte kamer ligt een man op een bank. Hij is onmiskenbaar een collega van een andere afdeling. Met bonzend hart stopt hij de envelop in zijn rugzak. Dan verlaat hij de ruimte en sluit de deur. In de gang aarzelt hij, zal hij verder de gang in lopen of teruggaan? Opeens wordt hij bang. Waarom staan er ladekasten vol

vreemde foto's in deze kelder? Van wie zijn die foto's? Hij moet hier weg, denkt hij in paniek. Zal hij de envelop terugleggen of zo snel mogelijk verdwijnen? Hij kiest voor het laatste. Dan hoort hij een geluid achter zich. Verschrikt draait hij zich om. Aan het eind van de gang, waar net nog een zwart gat was, schijnt licht.

'Hé, wat moet dat daar!' Hans blijft stokstijf staan. Tegen een zwak verlichte achtergrond ziet hij de contouren van een forse man. De man komt met grote stappen op hem af.

'Ik, ik,' stamelt hij, 'ik was gewoon nieuwsgierig.'

'Dit is verboden terrein,' zegt de man. Nu herkent Hans hem. Hij heeft hem een keer gezien achter de bar van de herberg hier vlakbij.

'Eh, sorry,' zegt Hans, enigszins gerustgesteld omdat de barman niet echt kwaad lijkt te zijn.

'Wat doe je hier en waar kom je vandaan?'

'Daar,' zegt Hans en wijst de andere kant op. Een donker gat.

'Wat daar? Daar is niks!'

'Ik ben door de luiken binnengekomen.'

'Geloof ik niet!'

'Ik had geen idee dat ik hier zou uitkomen. Ik dacht dat het een oud gewelf was.'

'Kom nou! Dat wil ik wel eens zien! En als er geen luiken zijn, krijg je een dreun voor je harsens!'

Hans voelt zijn benen slap worden. Hij wil de zaklamp aandoen, maar die brandt nog steeds.

'Loop maar, ik volg wel!'

Hans loopt voorzichtig de andere kant op. Na een meter of tien komen ze langs de deur van de ruimte waar hij net binnen is geweest. Hij had meteen terug moeten gaan, verwijt hij zichzelf. Hij doet zijn best om de deur te negeren. Dat lukt, de barman blijft achter hem aan lopen.

Na twintig meter wordt de gang smaller en nog tien meter verder lijkt de gang dood te lopen. Rechts, een halve meter hoger, zit de opening. Hans kijkt om en wijst er naar. De barman lijkt verbaasd te zijn.

'En verder?' vraagt hij.

'Eerst moet je nog een meter of twintig door een smalle gang, dan kom je in een grote ruimte. Als je over wat puin klimt, kom je via een laag en nog smaller gangetje bij de twee verroeste luiken. Daardoor kun je naar buiten.'

'Hoe wist je dat?'

'Toevallig ontdekt bij een wandeling.'

'Woon je hier in de buurt?'

'Nee, ik logeer in het vakantiehuisje verderop.'

'De Eggenkamp?'

'Ja.'

'Alleen?'

'Ja.'

'Hm, vreemd verhaal. Nou, kom maar mee, dan kun je er via de herberg weer uit.'

Nu loopt de barman voorop. Hans voelt zich allerm minst opgelucht, maar is wel benieuwd waar ze uit zullen komen.

Ze gaan door de deur aan het eind van de gang en komen terecht in een grote ruimte die door een enkel peertje wordt verlicht. In de ruimte bevinden zich alleen twee stellingkasten met glazen potten. Het lijkt op jam of geweckte groenten.

Rechts ziet Hans een deur, de barman loopt er heen. Hij drukt sneller op het lichtknopje dan dat hij de deur opendoet. Daardoor staan ze een moment in volledige duisternis. Hans voelt zijn hart in de keel kloppen.

De ruimte waar ze nu in stappen is een wijnkelder met honderden, of misschien wel duizenden flessen wijn. Tijd om naar de flessen te kijken is er niet. De barman sluit de deur achter zich, doet het licht uit en duwt hem voor zich uit, de volgende ruimte in. Die staat vol met biervaten. Boven hun hoofden klinken voetstappen. De barman loopt een trapje op en opent een groot luik boven zijn hoofd. Als hij boven is, komt Hans achter hem aan. Boven staat een meisje met een schort. Ze is stomverbaasd dat er iemand achter de barman aankomt.

'En nou oprotten! Ik wil je hier niet weer zien!'